

Arrest

nr. 102 186 van 30 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. OGER, die loco advocaat J. VANSPEYBROUCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Russische staatsburger van Tsjetsjeense origine, bent afkomstig van Grozny. In september 2012 verliet u met de goedkeuring van uw ouders Tsjetsjenië. U verliet uw land van herkomst omdat de situatie, u verwees naar de militaire situatie, niet goed was. U vernam van andere personen dat jonge mannen werden opgepakt en geslagen. U werd zelf nooit aangehouden of geslagen, noch kende u personen die wel werden opgepakt en geslagen. U stelde dat u bijna werd aangehouden en meegenomen en u verwees naar een militaire wagen die door de straat waar u woonde reed. U werd van deze militaire situatie bang en u vreesde dat u in de toekomst zou worden meegenomen. Voor de militairen zou het geen rol spelen wie ze meenamen. Gewoon iemand meenemen was hun doen

en deze mensen folteren. Verder verliet u Tsjetsjenië omdat het saai en vervelend was daar te verblijven. U had niets te doen. U kwam op 23 september 2012 België binnen waar u 26 september 2012 asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u Belgische medische attesten voor.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omwille van de militaire situatie in Tsjetsjenië. Willekeurige mensen worden opgepakt en mishandeld. U vreesde dat u ook zou worden opgepakt. Daarnaast verwees u naar de saaiheid en het feit dat u in Tsjetsjenië niets te doen had als bijkomende reden voor uw vertrek uit uw land van herkomst (CGVS p. 5, 6, 9, 11).

Er moet echter worden opgemerkt dat u uw vrees om onderstaande redenen niet aannemelijk heeft weten te maken.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat u zelf persoonlijk nooit enige concrete problemen in Tsjetsjenië had gekend. U gaf aan dat u van andere personen vernam dat mensen werden opgepakt en geslagen. U zelf werd nooit opgepakt, meegenomen of geslagen. Evenmin kende u enige familieleden of vrienden die door militairen werden opgepakt en meegenomen (CGVS p. 5, 6). U was echter van oordeel dat u kans liep om wel, op willekeurige basis, meegenomen te worden. U had militairen door uw straat voorbij zien rijden waardoor u bang werd. U dacht op het moment dat u deze militairen zag dat u niet meer in Tsjetsjenië zou blijven (CGVS p. 9). Toen u werd gevraagd of er een reden was waarom u door militairen zou worden geïnterviewd, zou worden meegenomen, antwoordde u dat militairen geen reden moeten hebben. Als ze een jonge man zien dan grijpen ze deze persoon en mishandelen hem (CGVS p. 11). Gezien uit uw verklaringen blijkt dat noch u, noch iemand die u zelf persoonlijk kende, enige concrete ervaringen hebt gehad met opgepakt, meegenomen en mishandeld te worden door de Tsjetsjeense autoriteiten, kan in uw hoofd niet besloten worden dat u een gegronde vrees koestert voor vervolging volgens de Vluchtelingenconventie.

Verder moet opgemerkt worden dat ook de profielen of problemen van uw broers voor het Commissariaat-generaal geen reden vormen om een gegronde vrees voor vervolging te overwegen. Uw broer H. I. (...) (OV (...)) diende op 18 oktober 2002 een asielaanvraag in. Zijn asielaanvraag werd op 18 november 2004 door het Commissariaat-generaal afgesloten met een weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling omdat er geen geloof kon worden gehecht dat hij tot 30 augustus 2002 in Tsjetsjenië zou hebben verbleven. Deze weigeringsbeslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 5 september 2005 bevestigd. Uw broers H., M. (...) (OV (...)) en H., Z. (...) (OV (...)) die op 2 juli 2007 een asielaanvraag indienden werden beiden voor gehoor uitgenodigd op het Commissariaat-generaal op 09 juli 2008. Beiden verzaakten aan deze oproep en brachten geen geldige reden aan voor hun afwezigheid op het gehoor. Aldus werden hun asielaanvragen afgesloten met weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 4 augustus 2008. Uw broer K., R. (...) (OV (...)) diende op 11 mei 2006 een asielaanvraag in. Op basis van de toenmalige politieke en militairen situatie, en op basis van zijn individuele problemen kreeg hij op 27 maart 2007 het statuut van vluchteling.

Wat betreft uw vrees, de militaire situatie, de mishandelingen (CGVS p. 5, 9, 10, 11), moet dan ook opgemerkt worden dat u verwijst naar de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië. Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet kan worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder

frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve moet vastgesteld worden dat u geen enkel identiteitsdocument kan voorleggen. Het bewijs van identiteit is een essentieel element in iedere procedure. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielrelaas.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen. Wat betreft de psychologische problemen, onder meer de diagnose van post traumatisch stress stoornis, waarvan uw advocaat melding maakte, wilt het Commissariaat-generaal het volgende opmerken: hoewel begrip kan worden opgebracht voor uw psychologische problemen, moet worden beklemtoond dat de informatie met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand gebaseerd is op verklaringen afgelegd door uw broer(s) en er slechts sprake is van vermoedens over de oorzaak van de vastgestelde problemen. Dit terwijl uw broer(s) u 7 jaar niet hadden gezien. Vermoedens op basis van verklaringen van uw broer(s) kunnen niet beschouwd worden als objectieve bewijswaarde voor de aangehaalde vervolgingsfeiten, te meer zij geen getuigen waren van deze vervolgingsfeiten. Bijgevolg vormen de medische stukken geen bewijs of aanwijzing van de aangehaalde vervolgingsfeiten vermeld in de medische stukken. Bovendien moet opgemerkt worden dat de medische attesten telkens een andere oorzaak voor uw psychologische problemen aangeven. Het medisch attest d.d. 12 oktober 2012 maakt melding van vermoedelijk langdurige foltering en mishandeling; het medische attest van 28 september 2012 vermeldt dan weer dat u vermoedelijk onderhevig zou geweest aan oorlogsgeweld, u zou opgepakt geweest zijn door de politie en uit een traag rijdende wagen zijn gesprongen; het medisch attest van 19 december 2012 verwijst naar het jaar 2005 waar u geslagen en geschopt zou zijn door een dokter. Vastgesteld moet worden dat de drie medische bewijsstukken zelf niet eenduidig zijn wat betreft de vermoedelijke oorzaak van uw psychologische problemen en zij aldus geen sluitend bewijs zijn van de aangehaalde beweerde vervolgingsfeiten. Bij de appreciatie van de medische stukken, in het bijzonder de verwijzing naar de individuele vervolgingsfeiten, speelt in belangrijke mate ook het feit mee dat u zowel bij uw asielaanvraag, als tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal nimmer individuele vervolgingsfeiten heeft aangehaald, hoewel er u meermaals naar is gevraagd. Uw medische/psychologische problemen kunnen in deze hoe dan ook geen verschoning zijn voor het nimmer vermelden van eventuele individuele vervolgingsfeiten tijdens de gehoren. Om voorgaande redenen kunnen de medische attesten de appreciatie van uw vrees dan ook niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de motiveringsplicht.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan

het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift beweert dat zij gedurende zeven jaar vermist was, meer bepaald van 2005 tot 2012, dat niemand, noch haar familie, noch haar vrienden, weet waar zij zich in die periode bevond, dat verzoekende partij niet wil vertellen wat er in die zeven jaar gebeurd is en dat bijgevolg de vraag moet worden gesteld hoe de onrustwekkende verdwijning van verzoekende partij verklaard dient te worden, stelt de Raad vast dat uit geen enkel van de stukken in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij gedurende zeven jaar vermist was. Verzoekende partij maakt geen enkele melding van de verdwijning tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Aangaande de periode voor haar vertrek uit haar land van herkomst, verliep het gehoor op het Commissariaat-generaal als volgt:

“Hebt u gewerkt de laatste jaren?

Neen.

Wat deed u dan tijdens de dag?

Ik zat thuis, niets speciaals gedaan.

Waarom geen werk?

Ik was moe en ik had geen zin

(...)

De laatste 30 jaar, wat hebt allemaal gedaan?

Niets. Er was niets om iets te doen.” (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 08/01/2013, p. 4 en 9). Uit de documenten voorgelegd door de asielzoeker (administratief dossier, stuk 13) blijkt evenmin dat verzoekende partij gedurende zeven jaar vermist was. Het medisch attest van 28 september 2012 vermeldt weliswaar het volgende: *“Broer, die 6 jaar in België woont, vertaalt. Hij kan patiënt echter niet inschatten omdat hij hem 7j niet gezien heeft.”* (administratief dossier, stuk 13, document 4). De Raad ziet echter niet in hoe hieruit kan worden afgeleid dat het feit dat haar broer verzoekende partij zeven jaar niet gezien heeft, te wijten is aan een eventueel verdwijnen van verzoekende partij. Het feit dat de broer verzoekende partij zeven jaar niet gezien heeft, valt eerder te verklaren doordat haar broer reeds zes jaar in België woont. De Raad besluit bijgevolg dat de bewering dat verzoekende partij gedurende zeven jaar vermist was een blote bewering betreft die door verzoekende partij op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd.

2.2.4. Aangaande de opmerking van verzoekende partij dat de verklaringen van verzoekende partij niet als doorslaggevend mogen worden beschouwd bij de beoordeling van haar asielaanvraag, gezien haar medische problematiek, en dat de medische problematiek ervoor zorgt dat verzoekende partij niet in staat was de vervolging die zij heeft gekend onder woorden te brengen, wijst de Raad erop dat uit geen van de door verzoekende partij neergelegde medische attesten blijkt dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast zodat zij in de onmogelijkheid is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Het medisch attest van 12 oktober 2012 stelt dat verzoekende partij lijdt aan een ernstige vorm

van posttraumatische stress-stoornis met slaapstoornissen, verwijderingsgedrag en hypervigilantie (administratief dossier, stuk 13, document 1 en 4). Ook het medisch attest van 19 december 2012 stelt de diagnose van posttraumatische stress-stoornis, en geeft aan dat er verder ook tekenen zijn van depressie. Van enige aantasting van het cognitief geheugen wordt geen gewag gemaakt. De verklaring van ongeschiktheid (administratief dossier, stuk 13, document 2), het medisch attest van 28 september 2012 (administratief dossier, stuk 13, document 4) en het medische attest van 14 januari 2013 (administratief dossier, stuk 13, document 3) bevatten geen enkele informatie aangaande de gezondheidstoestand van verzoekende partij. Evenwel ligt de bewijslast bij verzoekende partij om aan te tonen dat medische problemen een impact kunnen hebben op haar cognitieve functies op een zodanige wijze dat dit haar verhindert een coherent en consistent asielrelaas naar voren te brengen, waar verzoekende partij *in casu* echter in gebreke blijft.

2.2.5.1. Betreffende de motivering van verwerende partij dat de door verzoekende partij neergelegde medische stukken geen bewijs of aanwijzing vormen van de aangehaalde vervolgingsfeiten vermeld in deze stukken, merkt verzoekende partij op dat de attesten niet louter op de verklaringen van de broers van verzoekende partij zijn gebaseerd doch ook op eigen wetenschappelijke bevindingen. Zo baseerden de dokters zich ook op andere aanwijzingen zoals de algehele medische toestand van verzoekende partij en de symptomen die duidelijk op de aanwezigheid van de medische problematiek wijzen. De aard van de problematiek zorgt er evenwel voor dat de oorzaak, en de achterliggende aanleidingen niet meteen zichtbaar worden, doch pas na lange behandeling voor verzoekende partij bespreekbaar worden. Het feit dat het enkel gaat om vermoedens omtrent de oorzaak van de medische/psychologische problemen is volstrekt logisch, gezien de afsluitingsreactie van verzoekende partij. Daar verzoekende partij op heden duidelijk zelf niet in staat blijkt te zijn om te vertellen wat haar overkomen is, kan een arts uiteraard niet op het eerste zicht zeggen waar het gedrag van verzoekende partij vandaan komt en kan hij enkel vermoedens aangeven. Verzoekende partij dient in België verder onderzocht en behandeld te worden, zodat de vermoedens ofwel bevestigd kunnen worden, ofwel weerlegd kunnen worden. Minstens dient zij gehoord te worden door een deskundige, psycholoog/psychiater. Inzake de vaststelling van verwerende partij dat de medische attesten telkens een andere oorzaak van de psychologische problemen van verzoekende partij aangeven, meent verzoekende partij dat de aangehaalde zaken, zijnde “langdurige foltering en mishandeling”, “oorlogsgeweld” en “opgepakt door de politie en uit een traag rijdende wagen gesprongen” toch niet dermate verschillend zijn, gezien zij minstens in dezelfde context kunnen geplaatst worden, zijnde een context waarin jonge mannen opgepakt, meegenomen en mishandeld worden.

2.2.5.2. De Raad merkt op dat verwerende partij geenszins de medische problematiek, *in casu* een ernstige vorm van posttraumatische stress-stoornis, van verzoekende partij *op zich* in vraag stelt. Evenmin wordt door haar gesteld dat de attesten louter op basis van de verklaringen van de broers van verzoekende partij zouden zijn gebaseerd. Evenwel stelt verwerende partij terecht dat wat betreft de oorzaak van de vastgestelde problemen, er slechts sprake is van vermoedens. Zo wordt in het medisch attest van 12 oktober 2012 vermeld dat de meeste informatie via de broer(s) is verkregen en dat verzoekende partij “vermoedelijk” een langdurig slachtoffer is geweest van foltering en mishandeling. Het medisch attest van 28 september 2012 vermeldt dat verzoekende partij “vermoedelijk” onderhevig is geweest aan oorlogsgeweld en dat zij “zou” zijn opgepakt geweest door de politie. Het medisch attest van 19 december 2012 ten slotte, stelt dat verzoekende partij in 2005 geslagen “zou” zijn en geschopt “zou” zijn geweest door een dokter, en dat verzoekende partij nog steeds bang is voor deze man. Gezien het slechts om “vermoedelijke” vervolgingsfeiten gaat, die bovendien allesbehalve eenduidig zijn, concludeert verwerende partij vervolgens terecht dat de medische stukken geen bewijs of aanwijzing vormen van de aangehaalde vervolgingsfeiten vermeld in de medische stukken. Wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat de aangehaalde zaken, zijnde “langdurige foltering en mishandeling”, “oorlogsgeweld” en “opgepakt door de politie en uit een traag rijdende wagen gesprongen” toch niet dermate verschillend zijn, benadrukt de Raad opnieuw dat het slechts vermoedens zijn dat dergelijke feiten de oorzaak zouden zijn van de vastgestelde problemen en dat deze vermoedens slechts gebaseerd zijn op de verklaringen van de broer(s) van verzoekende partij. Bovendien worden deze vermoedens niet bevestigd door het medisch attest van 19 december 2012, waarin geen enkele melding wordt gemaakt van eventuele foltering, mishandeling, oorlogsgeweld of aanhouding door de politie. Er wordt enkel gesteld dat verzoekende partij in 2005 geslagen en geschopt zou zijn geweest door een dokter. Derhalve geven de medische attesten geen enkel uitsluitend aangaande de oorzaak van de posttraumatische stress-stoornis van verzoekende partij en vormen zij geen enkel bewijs van vervolgingsfeiten die verzoekende partij zou hebben meegemaakt. Het gegeven dat de informatie omtrent de oorzaak van de posttraumatische stress-stoornis van verzoekende partij slechts gebaseerd is op vermoedens wordt overigens door verzoekende partij op geen enkele manier in

haar verzoekschrift betwist. Door aan te halen dat het logisch is dat het enkel gaat om vermoedens omtrent de oorzaak van de medische problemen, gezien de afsluitingsreactie van verzoekende partij, weerlegt verzoekende partij geenszins de motivering van verwerende partij dat de medische stukken geen bewijs of aanwijzing van de aangehaalde vervolgingsfeiten vermeld in de medische stukken vormen. Dit geldt des te meer daar de inhoud van de medische stukken, meer bepaald de vermoede vervolgingsfeiten ten aanzien van verzoekende partij, geenszins steun vinden in de verklaringen van verzoekende partij. Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal werd door verzoekende partij geen enkel persoonlijk vervolgingsfeit aangehaald en dit terwijl verzoekende partij hier nochtans herhaaldelijk en uitdrukkelijk naar werd gevraagd. Desbetreffend verliep het gehoor op het Commissariaat-generaal van 8 januari 2013 als volgt:

“Hebben ze u ooit zelf aangehouden?”

Neen

Hebben ze u ooit zelf geslagen?”

Neen, een beetje

Wat bedoelt u met een beetje?”

Ik werd bijna aangehouden. Ik werd niet meegenomen, maar bijna meegenomen” (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 08/01/2013, p. 5-6). Verder tijdens het gehoor worden de vragen nog eens gesteld:

“Is het u ooit al overkomen? Bent u ooit al geslagen?”

Neen

Meegenomen?”

Met mij niet.” (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 08/01/2013, p. 6). Wanneer later nog eens gevraagd wordt aan verzoekende partij waarom zij haar land van herkomst heeft verlaten, antwoordt zij het volgende: *“Wegens de militaire situatie. Het was ook saai, niets te doen. Als je naar buiten gaat dan heb je niets te doen. Het is saai. Het is vervelend. Wat kan ik nog zeggen. Er is niets om te spelen.”* (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 08/01/2013, p. 9). Wat betreft deze verklaringen van verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal, merkt de Raad op dat eerder reeds werd vastgesteld dat uit geen van de door verzoekende partij neergelegde medische attesten blijkt dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast zodat zij in de onmogelijkheid is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen (zie punt 2.2.4.). Derhalve sluit de Raad zich aan bij de motivering van verwerende partij dat de medische problemen van verzoekende partij geen verschoning zijn voor het nimmer vermelden van eventuele individuele vervolgingsfeiten tijdens de gehoren. Daar verzoekende partij geen enkele plausibele verschoningsgrond aanvoert voor het niet vermelden van eventuele individuele vervolgingsfeiten tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 8 januari 2013, is het argument van verzoekende partij dat zij nog verder onderzocht en behandeld dient te worden in België of minstens gehoord dient te worden door een deskundige, zodat de vermoedens waarvan sprake in de medische attesten bevestigd of weerlegd kunnen worden, niet dienstig.

2.2.6.1. In verband met de opmerking van verwerende partij dat verzoekende partij zelf persoonlijk nooit enige concrete problemen in Tsjetsjenië heeft gekend, stelt verzoekende partij dat haar ouders onlangs hun zonen contacteerden met de melding dat zij een convocatie, gericht aan verzoekende partij, hebben ontvangen. Deze convocatie werd door de ouders van verzoekende partij opgestuurd en zal aan het dossier worden toegevoegd van zodra verzoekende partij dit document heeft ontvangen. De convocatie toont aan dat de vrees in hoofde van verzoekende partij niet louter algemeen, maar integendeel, heel persoonlijk is.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij per aangetekende brief van 11 april 2013 een kopie van een convocatie bijbrengt. De Raad oordeelt evenwel dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.7.1. Waar verwerende partij opmerkt dat ook de profielen of problemen van de broers van verzoekende partij voor het Commissariaat-generaal geen reden vormen om een gegronde vrees voor vervolging te overwegen, is verzoekende partij van mening dat het feit dat haar broers reeds werden opgepakt en alsdan ook wegluchtten uit Tsjetsjenië minstens aantoonst dat de familie van verzoekende partij gevisieerd werd door de politie en de militairen en minstens een bijkomende staving is van de vrees in hoofde van verzoekende partij.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor verklaart dat niemand van haar familie ooit is aangehouden of geslagen en dat haar broers geen problemen hebben gekend in

Tsjetsjenië (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 08/01/2013, p. 6 en 10). Daargelaten de juistheid van deze bewering, blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij op geen enkele manier dat verzoekende partij een vrees voor vervolging zou koesteren omwille van de problemen van haar broers. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over verzoekers aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De medische problemen van verzoekende partij vormen, zoals eerder gesteld, geen verschoningsgrond voor het feit dat verzoekende partij eventuele problemen van haar broers niet vermeld heeft. Immers, zoals reeds gesteld (zie punt 2.2.4.), blijkt uit geen van de door verzoekende partij neergelegde medische attesten dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast zodat zij in de onmogelijkheid is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Daarenboven vermeldt de bestreden beslissing uitdrukkelijk dat slechts één broer van verzoekende partij in maart 2007 als vluchteling werd erkend en dit op basis van zijn persoonlijke problematiek en de op dat ogenblik bestaande situatie in Tsjetsjenië. Uit het relaas van verzoekende partij blijkt nergens dat zij omwille van voormelde erkenning door haar autoriteiten wordt geïsoleerd.

2.2.8.1. Wat betreft de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij geen enkel identiteitsdocument heeft voorgelegd, voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift een kopie van haar rijbewijs toe. Verder merkt verzoekende partij op dat het origineel, samen met de convocaties, werd opgestuurd door de ouders van verzoekende partij.

2.2.8.2. De Raad stelt ten eerste vast dat verzoekende partij tot op heden geen origineel document heeft neergelegd. Wat betreft de kopie van haar rijbewijs die zij als bijlage bij haar verzoekschrift toevoegt (bijlage 2), wijst de Raad verzoekende partij er wederom op dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nageemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Daarenboven betreft een rijbewijs geen identiteitsdocument. Desbetreffende motivering van de bestreden beslissing blijft derhalve onverminderd overeind.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat helemaal niet is gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit wat vooraf gaat blijkt dat verzoekende partij er niet in slaagt aannemelijk te maken dat zij zelf persoonlijk enige concrete problemen in Tsjetsjenië heeft gekend. Derhalve kan verzoekende partij de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij laat desbetreffende motivering van verwerende partij ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofd van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Betreffende de fax van 16 april 2013 waarin de raadsman van verzoekende partij stelt dat verzoekende partij niet aanwezig kon zijn op de terechtzitting van 15 april 2013 wegens haar betrokkenheid in een verkeersongeval en vraagt om een nieuwe kans voor verzoekende partij om gehoord te worden door de Raad, antwoordt de Raad dat hij geen vragen heeft voor verzoekende partij. Het schrijven van de raadsman van verzoekende partij geeft evenmin aan dat verzoekende partij nog

opmerkingen zou hebben die zij niet aan de Raad kenbaar kon maken via haar raadsman. De Raad stelt immers vast dat verzoekende partij ter terechtzitting op 15 april 2013 vertegenwoordigd was door haar raadsman. Op voormeld verzoek wordt derhalve niet ingegaan.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT